

- dle rozdělovníku -

Váš dopis zn./ze dne:

Vyřizuje/tel.:

Č. j.:

Mgr. Eliška Kokinová

MHMP 1334354/2023

236 003 258

Sp. zn.:

Počet listů/příloh: 10/0

S-MHMP 433158/2023

Datum:

21.06.2023

ZÁVAZNÉ STANOVISKO

Magistrát hl. m. Prahy, odbor památkové péče (dále jen MHMP OPP), jako dotčený orgán státní památkové péče na území hlavního města Prahy věcně a místně příslušný podle § 29 odst. 2 písm. b), e) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, posoudil žádost vlastníka části dotčených nemovitostí: CR-City a.s., IČO: 267 05 427, Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1, kterou podal: Mgr. Karel Štochl, IČO: 710 19 742, Hostomice 300, 267 24 Hostomice, v zastoupení na základě plné moci ze dne 06.02.2023, o vydání závazného stanoviska

ve věci **odstranění stavby bez č. p. a č. ev. na parc. č. 4372/22 a parc. č. 4372/1, 4372/26, 4372/27, 4372/36, 4372/38, 4372/39, 4372/54, 4372/59, 4375, 4377/5, 4377/6, 4378/5, 4378/6, 3479/5, k. ú. Vinohrady, Praha 2,**

kteřé jsou památkové zóně Vinohrady, Žižkov, Vršovice, prohlášené vyhláškou hl. m. Prahy č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, o prohlášení částí území hl. m. Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany,

spočívající v návrhu demolice objektu Provozní budovy Českých drah, drobných souvisejících objektů v areálu a okolních zpevněných ploch, s následujícími podrobnostmi:

Bourané objekty:

B0.00.01 přípravné a vyklízecí práce

B0.01.01 demolice objektu provozní budovy

- úroveň 1. NP = $\pm 0,000$ = 210,55 m n. Bpv

- stavba založena samostatně na obdélníkovém půdorysu 61,4 x 27,6 m, podlažnost 1 PP a 4 NP, od 2. NP vnitřní otevřené atrium půdorysu cca 11,05 x 26 m, konstrukční

Sídlo: Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

Pracoviště: Jungmannova 35/29, 110 00 Praha 1

Kontaktní centrum: 800 100 000, fax: 236 007 157

E-mail: posta@praha.eu, ID DS: 48ia97h

výška PP 2,345 m a běžného NP 3,600 m, výška nad přilehlým terénem 15,8 m, úroveň atiky nad 4. NP 226,35 m n. m. Bpv, úroveň atiky nástaveb výtahových šachet 229,00 m n. m. Bpv

- nosná konstrukce prefabrikovaný železobetonový skelet, střecha plochá, vnitřní příčky z voštinových cihel, výtahové šachty z plných pálených cihel, dveře z lisovaného papíru či kovové, okna novodobá plastová, schodiště a dlažby teracové, zábradlí svařovaná z prostého železa
- obvodový plášť vnitřního atria ze sendvičových panelů, obvodový plášť vnější z lícových cihel

B0.01.02 demolice opěrné ŽB stěny a zemního tělesa v Seifertově ul.

B0.01.03 demolice přilehlých zpevněných ploch

B0.01.04 demolice ostatních venkovních úprav

B0.01.05 odstranění částí kolejí

Postup prací:

- odpojení od inženýrských sítí (přeložky technické infrastruktury železniční dráhy řešeny v rámci samostatného řízení vedeného Drážním úřadem)
- dočasné přípojky el. energie a vody
- po dobu prací vybudováno dočasné neprůhledné oplocení okolo staveniště
- budova vyklizena, vymontovány truhlářské, klempířské a zámečnické konstrukce (vytrídění, recyklace)
- bourací práce prováděny kontinuálně v jedné etapě (2 fáze) strojně z přilehlých zpevněných ploch
- odstranění zemního tělesa pod zpevněnými plochami za současné postupné demolice železobetonové opěrné stěny
- na styku staveniště a kolejí žst. Praha hl. n. zachována lavice v úrovni stávajícího terénu v šíři 6 m se svažováním směrem do staveniště ve spádu 1:1
- stromy v okolí staveb během bouracích prací ochráněny bedněním
- finální povrch upraven hutněnou šterkovou vrstvou

a vydává podle ustanovení § 14 odst. 2 v souladu s § 14 odst. 3, § 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, toto **závazné stanovisko podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád**, ve znění pozdějších předpisů:

Provedení navrhovaných prací v rozsahu předložené **dokumentace pro bourací práce** „Demolice provozní budovy ČD při Hlavním nádraží v Praze“, kterou zpracoval: Doc. Ing. arch. Jakub Cigler ČKA 00 195, Jakub Cigler Architekti, a.s., IČO 264 89 431, Nad Ostrovem 1119/7, Praha 4 v 01/2023, je z hlediska zájmů státní památkové péče **p ř í p u s t n é** bez podmínek.

Odůvodnění:

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, byla dne 28.02.2023 podána oprávněnou osobou žádost o vydání závazného stanoviska k návrhu výše uvedeného odstranění stavby na předmětných nemovitostech v rozsahu předložené dokumentace.

Žádost obsahuje následující doklady a podklady: výpis z katastru nemovitostí, výpis z obchodního a živnostenského rejstříku, plnou moc, dokumentace: Jakub Cigler Architekti, a.s., IČO 264 89 431, Nad Ostrovem 1119/7, Praha 4, 01/2023, stavebně historický průzkum: PhDr. Josef Holeček a kol., Pštrossova 207/1, Praha 1, 12/2022-02/2023.

K žádosti nebylo doloženo: plná moc k zastupování dalšího účastníka řízení. Proto MHMP OPP vyzval podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, žadatele, aby odstranil vady žádosti. Současně byl žadatel poučen, že pokud ve stanovené lhůtě nebudou odstraněny vady žádosti, které brání vydání závazného stanoviska, závazné stanovisko nemůže být vydáno a že po dobu odstraňování vad žádosti lhůta pro vydání závazného stanoviska neběží. Nová lhůta pro vydání závazného stanoviska počne běžet až ode dne odstranění vad žádosti. Výzva MHMP OPP byla žadateli doručena dne 10.03.2023.

Ve dnech 24.04.2023 a 09.06.2023 žadatel doplnil podání o požadované doklady a podklady: plná moc od České dráhy, a.s., IČO 709 94 226, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1 pro CR-City a.s., IČO: 267 05 427, Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 ze dne 25.06.2019, fotodokumentaci, kompletní složky archivních plánů, archivní urbanistické plány a situaci se zaměřením objektu a jeho sítí.

MHMP OPP požádal dne 06.03.2023 Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Praze (dále jen NPÚ ÚOP PR), o zpracování písemného vyjádření k předloženému návrhu v zákonné lhůtě 20 dnů ode dne doručení žádosti o jeho vypracování. Dne 14.03.2023 byla MHMP OPP doručena žádost NPÚ ÚOP PR č.j. NPÚ-311/21639/2023 o prodloužení lhůty k doručení písemného vyjádření v dané věci o 30 dnů.

Ve smyslu ustanovení § 14 odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen památkový zákon), bylo ve věci vydáno písemné vyjádření NPÚ ÚOP PR č. j. NÚ-311/20350/2023 ze dne 13.04.2023, které MHMP OPP obdržel dne 13.04.2023. Ve svém vyjádření tato odborná organizace konstatuje, že zamýšlené práce nejsou v souladu se zájmem ochrany kulturně historických hodnot, mj. s tímto odůvodněním, cit.: „*Uchování historické urbanistické struktury je jedním z hlavních cílů péče o památkově chráněná území. V celé ploše zóny je chráněno její prostředí jako celek, který musí být v rámci zachování hodnot, pro které byla prohlášena, respektován. Jednotlivé stavební akce jsou proto posuzovány vždy v územním kontextu, tedy jak se změni nejen daný objekt, ale i jak bude jeho zamýšlená úprava působit na celé okolí. Sledováno je zejména ucelené nahlížení na dochované území a ochrana jeho architektonických a urbanistických hodnot, která musí být při jednotlivých stavebních zásazích respektována. Případné zásahy do území by měly směřovat k nápravě případných dřívějších nevhodných úprav staveb a prostranství, nikoli prohloubit jeho narušení. Jak je uvedeno výše, dotčená budova je situována do velmi pohledově exponovaného místa v památkové zóně, při hranici s Pražskou památkovou rezervací, památkou Světového dědictví. Do tohoto místa směřují výhledy z Pražského hradu, z hrany Letenských sadů a především velmi významné dálkové pohledy z otevřeného prostoru na vyústění vinohradského tunelu v závěru Vinohradské ulice spolu s výhledy ze Španělské ulice na hraně nad kolejištěm.*

Panoramatickým vyvrcholením hmotové struktury jsou v závěru Vinohradské ulice budovy Národního muzea, Státní opery a především – v severních pohledech, směřujících k místu, kde jsou navrženy nové objekty, historická budova Hlavního nádraží spolu se dvěma oblouky zastřešujícími kolejiště.

Stávající 4podlažní objekt Správní budovy českých drah, pohledově na tyto oblouky navazující, respektuje svou hmotou ideový význam nádraží a nebrání výhledům na závěr historizující zástavby Žižkova. Výhled na tuto zástavbu je již dnes od východu vizuálně ohraničen novými objemy zástavby dotvářející kolem Italské ulice prostor náměstí W. Churchilla, ale tato zástavba, přestože se k prostředí památkové zóny příliš nezařazuje, nicméně stále, byť ne striktně, navozuje představu hrany svahu bývalých Viničních hor.

Objekt zároveň nebrání výhledům z přilehlé části Žižkova, rovněž součástí ochranného pásma Pražské památkové rezervace, na panorama Pražské památkové rezervace včetně Pražského hradu, čímž je naplněno znění rozhodnutí o prohlášení ochranného pásma Pražské památkové

rezervace (viz výše) o ochraně panoramatu PPR při dálkových pohledech na rezervaci a výhledech z ní.

Ačkoliv jednoduchá budova s atypickým fasádním pláštěm nevykazuje takové hodnoty, které by opravňovaly její zápis za kulturní památku (viz argumentace SHP), nelze ji hodnotit jako zcela nehodnotnou či rušící, aby tím bylo možné podložit oprávněnost její demolice. Současně ani její stavebně technický stav neopravňuje k navrhované demolici.

Dotčená budova vykazuje památkové hodnoty (viz výše), které ji zařazují jako nedílnou součást území nejdůležitější pražské železniční stanice. Toto území tvoří část páteřní struktury pro základní koncepci městského půdorysu Vinohrad a Žižkova, je nedílnou součástí památkové zóny Vinohrady, Žižkov, Vršovice. Budova svým umístěním respektuje funkční a urbanistické uspořádání železniční stanice a vymezuje jeho severovýchodní hranu. Svou přiměřenou hmotou nebrání výhledům na závěr navazující městské zástavby Žižkova a stala se tak vhodnou doplňující stavbou v historické urbanistické struktuře dotčené specifické části území památkové zóny.

Jedná se o budovu hmotově nerušící, s kvalitním obvodovým pláštěm navrženým významnou českou architektkou Alenou Šrámkovou, na kterém vůbec poprvé ve své tvorbě použila zajímavý autorský detail – sešíkmená ostění. Zároveň je budova dokladem možností stavebních konstrukcí své doby, jejich technického vývoje (atypické ukotvení keramického pláště) a proměn a společenských poměrů na počátku 90. let (vliv státních a městských institucí a úřadů), které směřovaly ke snaze vytvořit hodnotnou stavbu zapojující se do organismu města (atypický obvodový plášť s neobvyklými detaily, zapojení přední české architektky). “

Žadateli byla analogicky podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, před vydáním závazného stanoviska ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům závazného stanoviska. Žadatel této možnosti využil dne 12.05.2023. K podkladům uplatnil námitku: cit.: „...Účastník řízení tímto zároveň prohlašuje, že argumentace uplatněná v tomto jeho vyjádření je reakcí na vyjádření NPÚ a shrnutím popisu jím zamýšleného zásahu. Účastník řízení zároveň upozorňuje správní orgán, že argumentaci ve prospěch jím zamýšlené žádosti je rovněž a především sama předmětná projektová dokumentace, jež je posuzována, včetně všech příloh...“

Vedle řízení, k němuž je účastníkem řízení vydáno toto jeho vyjádření, běží současně řízení vedené pod spisovou značkou S-MHMP 433149/2023 o posouzení studie novostavby na místě odstraňované budovy, k němuž bylo vydáno písemné vyjádření čj. NPÚ-311/20351/2023. Ačkoliv předmět řízení je rozdílný, ve vyjádřeních Národního památkového ústavu se argumentace k odstranění stavby a studii novostavby na mnoha místech prolíná a obě vyjádření jsou tak částečně argumentačně zdvojena. Aby se mohl účastník řízení vypořádat s oběma vyjádřeními, nezbyvá mu, než reagovat analogicky a obě témata vypořádat v obou svých vyjádřeních. Jistá nadbytečnost a duplicita jeho argumentace a z ní vyplývající správní neúspornost je ovšem zapříčiněna prolínajícím se obsahem vyjádření Národního památkového ústavu, na něž je reagováno...

Účastník řízení s negativním posouzením své žádosti ze strany odborné instituce státní památkové péče nesouhlasí a svůj nesouhlas opírá o následující argumentaci. Jakkoliv je předmětem žádosti demolice subrecentní typizované budovy pro provoz Českých drah z počátku 90. let 20. století, na ztvárnění jejíhož fasádního pláště se podílela architektka Alena Šrámková, tvoří podstatnou část argumentace NPÚ témata historického urbanismu, která mnohdy s předmětem žádosti nesouvisí. Budova vznikla na pozemcích Českých drah na území železniční stanice Praha-Hlavní nádraží a jak prokázal i přiložený Národním památkovým ústavem nijak neoponovaný stavebně historický průzkum, nebyla komponována se zvláštním ohledem k prostorovému uspořádání městského organismu, přičemž její hmota byla vyprojektována z dobových typizovaných materiálů již na sklonku 80. let tímto Ing. Petra Brýdla, ještě bez účasti architektky

Šrámkové. Uvádět podrobnou historickou charakteristiku území je možná obecně vhodné, za situace, kdy je však paralelně posuzována žádost o nové urbanistické řešení území návrhem novostavby, se jedná o postup nadbytečný, který mohl být řešen v rámci posouzení druhé z projednávaných žádostí, neboť předmětná stavba na ploše železniční stanice svou genezí a vzhledem ani hmotou na dosavadní vývoj městského urbanismu nereagovala. Na samém konci socialistické éry, kdy byla hmota stavby úředně schválena, se nejednalo o exponovaná témata. Z dobové archivní dokumentace je naopak zřejmé, že záhy po listopadu 1989 reagoval na druhý, nerealizovaný projekt v místě od Ing. arch G. Balejika tehdejší Útvar hlavního architekta – nebyl se stavbou srozuměn, neboť mimo jiné nebyl komplexní a neřešil otázku uliční fronty Seifertovy ulice. Proto se vlastník k hmotě pravomocně schváleného původního projektu vrátil. Tato zmínka ve vyjádření NPÚ schází. Vyjádření NPÚ ostatně tuto budovu k urbánní struktuře nevztahuje, kromě uvedení, že jde o budovu „hmotově nerušící, s kvalitním obvodovým pláštěm.“ Nicméně se účastník řízení s urbanistickou argumentací NPÚ přesto vyrovná.

TÉMA URBANISMU VE VYJÁDŘENÍ NPÚ

V úvodní části Národní památkový ústav popisuje právní stav území a jeho základní charakteristiky z hlediska historického urbanismu. Ty jsou víceméně rámcově, byť ne zcela přesné. Jedná se o expozici problematiky, která otázky urbanistické povahy dotčené stavby a pozemků ještě neřeší. Nicméně argumentace NPÚ jeví soustavu drobných nepřesností, které nakonec prozrazují, že podstata urbanistického či urbanisticko-historického problému nebyla odbornou institucí státní památkové péče bohužel správně pochopena. Na důkaz účastník předkládá správnému orgánu následující argumentaci, jež je podrobná z povahy věci, tedy složitého problému, který historická nádraží v kontextu pražského městského centra představují. Je zajímavé, a zároveň příznačné, že se v textu odborného vyjádření uplatňuje pro označení vinohradského území opakovaně termín Viniční hory. Jedná se o nesprávný překlad historického německého označení katastrálního území „Weinberge“; německé slovo totiž neoznačuje žádné vrchy nebo hory, ale znamená pouze vinice. České slovo „Winice“ je také úředním historickým názvem katastrálního území na mapách stabilního katastru. Toto slovo bylo později nahrazeno obsahově identickým českým slovem v(V)inohrady, respektive později Královské Vinohrady. Užitím archaicky znějícího označení, pro které bylo pravděpodobně využito znění české Wikipedie, chtěl možná Národní památkový ústav dodat svému vyjádření historickou hloubku poukazem na předměstskou kopcovitou krajinu, existující zde před městskou urbanizací na počátku 70. let 19. století: účastník řízení tyto důvody nezná.

Nicméně od počátku městské urbanizace rozlehlého katastrálního území při východní straně Nového Města, jež původně zahrnovalo i území pozdějšího Žižkova, odděleného v roce 1875, byla struktura zde se nacházející soustavy historických usedlostí ve volné bezlesné krajině nahrazována a později zcela nahrazena městskou strukturou v blokovém a lokálně vilovém solitérním zastavovacím schématu, který původní krajinný rámeček zcela potlačil. Jakkoliv urbanizace probíhala postupně a Národním památkovým ústavem zmíněný Hartigův plán byl jejím pouhým počátkem, který byl později dalšími urbanistickými plány (plány polohy) upravován, vytvářela spojitou strukturu, která se cíleně vázala na historické město Prahu a využívala jako součást své osnovní sítě kromě nově zřízených ulic také starší dálkové cesty. Cílem dobových urbanistů bylo dosavadní území zastavět a napojit na historickou Prahu, tedy ve svém důsledku dosavadní příměstskou venkovskou krajinu potlačit, což je zejména důležité proto, že vzniklá struktura zástavby, jež je chráněna institutem památkové zóny (povětšinou historizující architektura 19. století a počátku 20. století), je striktně zástavbou městského typu se zcela minimálními pozůstatky historických usedlostí a ani území, na němž je stavba navržena, žádnou venkovskou krajinou není. Předěly mezi historickou Prahou a přilehlými obcemi nejsou patrné (úsek od Nuselského mostu k vyústění vinohradského tunelu na Hlavním nádraží). Bariérou pro spojení historické Prahy s přilehlými obcemi byla severně od vinohradského tunelu nádraží při

městském opevnění vznikající od počátku této urbanizace či dokonce před ní (Státní, později a dnes Masarykovo nádraží) a omezující jako rozlehlé enklávy možné vedení uliční sítě, jak bude uvedeno účastníkem řízení v další části jeho vyjádření.

Území, na němž je předmětná stavba navržena, je rovinaté železniční plató, které vzniklo odkopáním paty vinohradského kopce již při vybudování nádraží. Ve svém textu NPÚ v části Zdůvodnění na s. 5 uvádí: „Stávající 4podlažní objekt Správní budovy českých drah... respektuje svou hmotou ideový význam nádraží a nebrání výhledům na závěr historizující zástavby Žižkova. Výhled na tuto zástavbu je již dnes od východu vizuálně ohraničen novými objemy zástavby dotvářející kolem Italské ulice prostor náměstí W. Churchilla, ale tato zástavba, přestože se k prostředí památkové zóny příliš nezařazuje, nicméně stále, byť ne striktně, navozuje představu hrany svahu bývalých Viničných hor.“ Viniční hory, Vinohrady anebo lépe Vinohradský kopec však historicky žádnou hranu neměl, jednalo se o plynule svažité terén prolomený zářezem na místě dnešní Vinohradské ulice a sahající až k tehdejšímu baroknímu (respektive předtím gotickému) opevnění Prahy. Uváděná hrana je tedy novodobým, artificiálním, svou povahou inženýrským zásahem, který nejenže není pozůstatkem historické modelace terénu kulturní krajiny, oněch „Viničných hor“, ale je jejím zásadním terénním narušením, které vzniklo z důvodu potřeby zcela rovného terénu pro potřeby železniční stanice. Jedná se skutečně o pouhou „představu“, jak i NPÚ sám uvádí, a taková představa nemůže být podkladem pro správní rozhodnutí, a to jak pro svou nepřesnost, tak i pro nesprávnost z hlediska posouzení historického terénního reliéfu.

Uváděná nová zástavba při Italské ulici je recentní urbánní enklávou, která vznikla až na základě uvolnění železničních pozemků Českými drahami a nebyla předtím z důvodů jasně popsanych v příloženém SHP, kromě několika studií z protektorátního období, předmětem urbanistických úvah. NPÚ dále na s. 6 vyslovil názor, že „Toto území tvoří část páteřní struktury pro základní koncepci městského půdorysu Vinohrad a Žižkova, je nedílnou součástí památkové zóny Vinohrady, Žižkov, Vršovice.“ Takový výrok je sporný, neboť budoucí nádražní areál byl již na mapách stabilního katastru ze tří stran omezen historickými cestami (dnešní Vinohradská ulice, Španělská a Italská ulice, Seifertova ulice na jejich místě). Nebyl páteřní strukturou, ale od počátku vývoje městského organismu izolovanou enklávou, která nemohla být přeměněna na území s obytnou zástavbou.

Recentně zastavované, podélné, mělké, severojižně orientované zbytkové území uváděné recentně zastavěné enklávě při severovýchodní straně nádražního areálu bylo svou rozlohou i svým tvarem příliš omezené na to, aby se zde mohl rozvinout tradiční typ zástavby. Nicméně zde nedávno realizované stavby pomyslnou „hranu Viničných hor“ zcela zjevně potlačily. Byl to také Národní památkový ústav, který se ke zde navrženým stavbám v příslušných správních řízeních vyjádřil kladně, či kladněs podmínkami a výstavbu v místě nerozporoval takovou argumentací, jakou nyní užívá. (Odborné vyjádření čj. NPÚ-311/43048/2015 k projektu objektu, jenž má dnes čp. 2585, odborné vyjádření čj. NPÚ-311/135/2011 k projektu objektů, které mají dnes čp. 2581 a 2584). Pojmy z oboru historického urbanismu, či (pomyslná) hrana Viničných hor ani panoramatické aspekty nebyly v těchto vyjádřeních uplatněny či vtěleny do podmínek závazných stanovisek a zástavba proběhla ve všeobecném konsensu bez přezkumných řízení a nestala se ani předmětem diskusí či polemik v odborném tisku anebo předmětem kritiky ze strany zástupců činitelů světové památky, Historického centra Prahy, zapsané na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Stala se však jistě elementárním a zcela zjevným precedentem pro další zástavbu, a to bez ohledu na náhled Národního památkového ústavu. Je tedy otázkou, jaké důvody vedly NPÚ k přehodnocení vlastního postoje. Účastník řízení je přesvědčen, že také NPÚ, jakkoliv není správním orgánem, je svými minulými posouzeními vázán, a to minimálně v odborném smyslu, vyjma situace, že by došlo k novému poznání kulturně historických hodnot, které předtím nebylo učiněno, a tudíž tyto hodnoty nebyly známy. Textace vyjádření ani seznam literatury, jenž

je jeho součástí, však o žádném novém poznání kulturně historických hodnot nesvědčí. Uváděná literatura je staršího data a ani text vyjádření o nových poznatcích nikde nehovoří. Z tohoto důvodu považuje účastník vyjadřovací praxi NPÚ k předmětné stavbě a výše uvedeným stavbám v lokalitě při Italské ulici za rozpornou a neodůvodněnou, a to proto, že změna postoje zde prostě odůvodněna nikde není.

Je však pravděpodobné, že NPÚ reaguje na nedávno realizovanou zástavbu a že při pohledu na ni svůj postoj přehodnotil. O tom by svědčila tato část Zdůvodnění na s. 5: „Ve stěžejních pohledech z Pražského hradu a z Letné jsou sice ikonické výhledy na žižkovské svahy narušené již tak množstvím novostaveb podél Italské ulice, tyto stavby přesto doposud tvoří hmotově ukázněnou podnož významné funkcionalistické budovy Penzijního ústavu (kulturní památka r. č. ÚSKP 40245/1-1327). Adicí dalších 6 objemů však nyní vytvářejí v dálkových pohledech spolu s ostatními, již realizovanými novostavbami podél Italské ulice, nepřehlednou skrumáž objemů sídlištního typu, s měřítkem blížícím se solitéru Penzijního ústavu, která je k chráněné urbanistické struktuře bezohledná.“ Toto vyjádření je značně expresivní, slovo skrumáž je užito snad z argumentační nouze. Nicméně se takovýto pojem stěží může stát podkladem správního řízení. Stavby mají stereometrické objemy, reagují na uliční čáry, jsou výškově odstupňovány, jsou určité, a tedy morfologicky popsatelné a nelze se uchýlovat k takovýmto zkratkám. Stejně to platí o výroku o „objemech sídlištního typu“. Architektura při Italské ulici se nemusí Národnímu památkovému ústavu pozdávát, ale, že by její objemy byly „sídlištního typu“ je možné tvrdit stěží. Jaké sídliště bylo myšleno? V české tradici podobně objemově koncipované sídliště neexistuje. Nebo jde opět o pouhý obraz, který intuitivně nahrazuje morfologickou analýzu vzniklého uskupení budov? Stavby nejenže nejsou sídlištního, typu, jsou exkluzivní, atypické a nákladné. Není také pravda, že by již zrealizované stavby tvořily „dosud ukázněnou podnož budovy bývalého Všeobecného penzijního ústavu“. V pohledech je tato budova v nemalé míře již nyní a právě jimi překryta a nově navržené hmoty na nižších niveletách do průhledů na funkcionalistickou budovu nevstupují. Taková je skutečnost, patrná i ze zákresů v předložené dokumentaci, která není zjevně opomenutím minulých posuzovatelů, protože neexistuje žádný urbanistický, historicko-urbanistický ani právní důvod, aby dobová jednotlivá funkcionalistická stavba na okraji žižkovského katastru trvale tvořila další zástavbou nestíněnou (a nedotknutelnou) dominantu. Neexistoval tudíž ani žádný takový právně závazný požadavek. Za pravdivé naopak účastník řízení považuje tvrzení, že se nové stavby měřítkem blíží solitéru Penzijního ústavu. Této skutečnosti si povšimnul i přiložený stavebně historický průzkum. Co však tato skutečnost znamená v historickém kontextu a jak ji chápat? Budova bývalého Všeobecného penzijního ústavu je solitérem jen shodou historických okolností, architekti Havlíček a Honzík navrhovali obdobné stavby i při Seifertově ulici severně od budovy Penzijního ústavu (Archiv IPR, plán sign. SRK002742-03 či schválený regulační plán sign. SRK000377-02) nebo na území dnešního stadionu Viktorie Žižkov (Archiv IPR, plán sign. SRK000359-02), k jejich realizaci však nedošlo. Původní intence autorů, respektive městských plánovačů je však jasná, stavba Penzijního ústavu solitérem zůstat neměla. Pokud se podobné objemy v okolí objeví, je historicky korektní si na tuto intenci vzpomenout a nevztahovat novou situaci jen k jakýmsi přehnaným dnešním úmyslům stavebníků exploatovat pozemky. Účastník řízení je přesvědčen, že Národní památkový ústav tyto skutečnosti neznal, nevyhodnotil mladší urbánní vývoj lokality a považuje proto jeho vyjádření za nedostatečně historicky podložené, minimálně pokud se týče historického vývoje lokality během 20. století.

POŽADAVEK NA ZACHOVÁNÍ PROVOZNÍ BUDOVY ČESKÝCH DRAH VE VYJÁDŘENÍ NPÚ
Teprve po vypořádání urbanistické problematiky může účastník řízení přistoupit k problematice vlastní Provozní budovy českých drah, kterou NPÚ považuje za nedílnou a hodnotnou součást památkově chráněného území, vyžadující zachování. Jak již bylo ve vyjádření účastníka výše konstatováno, neobsahuje vyjádření odborné instituce státní památkové péče žádnou podrobnou

argumentaci o urbanistické hodnotě budovy, kromě toho, že je „nerušící“ a že je nedílnou součástí památkově chráněného území. Žádný takový důkaz však ani není možné věrohodně podat, neboť dotčená budova na železničním území nezohledňovala urbanistickou problematiku a v rámci dobové legislativy pro ni jako pro součást nádražního celku nebylo ani vydáno území rozhodnutí. Absence této argumentace ve vyjádření NPÚ je tak nepřímým důkazem o absenci urbanistických vazeb či kvalit.

NPÚ ve svém vyjádření v části Zdůvodnění na s. 6 uvádí: „Ačkoliv jednoduchá budova s atypickým fasádním pláštěm nevykazuje takové hodnoty, které by opravňovaly její zápis za kulturní památku (viz shodná argumentace SHP), nelze ji hodnotit jako zcela nehodnotnou či rušící, aby tím bylo možné podložit oprávněnost její demolice. Současně ani její stavebně technický stav neopravňuje k navrhované demolici.“ K tomu účastník řízení poznamenává, že ani on sám nechápe budovu jako „zcela nehodnotnou“ a nechápe ji tak ani citované SHP. Otázkou je, jaké jiné hodnoty než hodnoty prohlášené kulturní památky by vyžadovaly její společensky prospěšné zachování. Ačkoliv NPÚ uznává, že stavba nevykazuje hodnoty, které by ji opravňovaly k prohlášení za kulturní památku, jsou hodnoty popsané na s. 6 jeho vyjádření přesně takovými hodnotami, pro které se stavby za kulturní památku prohlašují, a to dokonce v samé své dikci: „Zároveň je budova dokladem možností stavebních konstrukcí své doby, jejich technického vývoje (atypické ukotvení keramického pláště) a proměna společenských poměrů na počátku 90. let (vliv státních a městských institucí a úřadů), které směřovaly ke snaze vytvořit hodnotnou stavbu zapojující se do organismu města (atypický obvodový plášť s neobvyklými detaily, zapojení přední české architektky).“ Srovnej znění ust. § 2 odst. 1 písm. a) památkového zákona: „Za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo kultury“) nemovitě a movitě věci, popřípadě jejich soubory, a) které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické...“ (Poznámka: Citace podtrhl účastník řízení.) Jinými slovy, účast významné architektky na řešení fasádního pláště nebo dobový vliv úřadů na podobu stavby nejsou hodnotami, které chrání institut památkové zóny, ale právě institut kulturní památky. V tomto smyslu si vyjádření NPÚ protiřečí. Účastník řízení identifikoval v části Zdůvodnění ještě další popsané hodnoty. „Budova svým umístěním respektuje funkční a urbanistické uspořádání železniční stanice a vymezuje jeho severovýchodní hranu. Svou přiměřenou hmotou nebrání výhledům na závěr navazující městské zástavby Žižkova a stala se tak vhodnou doplňující stavbou v historické urbanistické struktuře dotčené specifické části území památkové zóny.“ Slovo „respekt“ je ve výroku užito zcela nevhodně, budova byla umístěna racionálně a užitárně s ohledem na provoz nádraží, tedy při kolejišti, tak, aby nebránila železničnímu provozu a byla přístupná také po koleji, a zároveň, aby ležela poblíž zázemí při východní hraně nádraží, kde byly dislokovány další obslužné budovy, nyní již zaniklé (na jejich místě vznikly výše vícekrát uváděné recentní stavby při Italské ulici). V této části byl nádražní areál historicky nejširší. Budova nevymezovala severozápadní hranu železniční stanice, neboť byla od východní strany nádraží vzdálena téměř přesně 100 metrů. Od západní hrany je vzdálena cca 110 metrů. Leží tak téměř v polovině šířky nádražního areálu. Účastník řízení je přesvědčen, že tato měření, ověřitelná na stránkách Institutu pro plánování a rozvoj hlavního města Prahy – IPR HMP (https://app.iprpraha.cz/apl/app/historicke_centrum_prahy/) prokazují, že argumentace NPÚ je lichá. Budova skutečně nebrání výhledům na část městské zástavby Žižkova od vinohradského tunelu, jedná se však pouze o krátký úsek Vinohradské ulice právě nad tunelem, který nebyl z technických důvodů nikdy zastavěn. Jinak bloková zástavba pokračovala až na místo, kde později vznikla solitérní budova Federálního shromáždění. Tunel ani přilehlý úsek ulice nebyly nikdy

koncipovány na výhled na zástavbu Žižkova a jedná se o místa dnes jen málo frekventovaná. Tato hodnota je proto dle našeho soudu marginální.

Ke genezi návrhu Provozní budovy Českých drah a účasti architektky Aleny Šrámkové na ztvárnění jejího pláště cituje z rozsáhlého SHP, které je přílohou žádosti. Argumentaci, že stavba jako celek nesplňuje předpoklady pro prohlášení za kulturní památku není citována, neboť sám Národní památkový ústav na ni bez rozporu odkazuje. Pro účely citace jsou z textu vyjmuty poznámky pod čarou, odkazy na čísla jsou ponechány. Celý text včetně těchto odkazů je správním orgánem k dispozici.

SHP popisuje podrobně genezi návrhu provozní budovy Českých drah, včetně nerealizované dokumentace, která však měla vliv na výsledné řešení návrhu: „Provozní budova Českých drah je mladou, subrecentní stavbou, jejíž stavební vývoj je velmi jednoduchý, byť není znám do všech detailů. Stavba byla v různých verzích projektována od sklonku 80. let 20. století a byla vystavěna v roce 1994 dle projektu z předchozího roku... Provozní budova byla navržena v rámci většího stavebního úkolu, tzv. „Modernizace východní části železniční stanice Praha Hlavní nádraží“, jako stavba pod kódovým označením SO 3961. Investorem stavby byl ČSD SVŽP (České dráhy, Správa výstavby železnic Praha). Generálním projektantem budovy byl SÚDOP Praha (Státní ústav projektování dopravních staveb Praha). Modernizace Hlavního nádraží potom byla součástí celkové dobové modernizace pražské železniční dopravy, tzv. pražského železničního uzlu, který z hlediska dopravní výkonnosti a technických parametrů na konci socialistické éry zastarával... Z archivní dokumentace je nepřímě patrné, že původní návrh budovy na panoramaticky exponovaném místě nebyl koncipován se zvláštním ohledem na architektonické kvality. Odpovědným projektantem modernizace železniční stanice byl Ing. Skála, odpovědným projektantem objektu, tedy provozní budovy, Ing. Petr Brýdl. Provozní budova měla být oplášťena fasádními panely. Návrh, k němuž bylo vydáno územní rozhodnutí i stavební povolení (dne 14. 3. 1990), se nedochoval.... Záhy po roce 1989 ve změněných společenských podmínkách sám investor usiloval o kvalitnější architektonické a urbanistické ztvárnění budovy. Toho se ujal neúspěšně projektant Českých drah Ing. arch. Gorazd Balejík, který vypracoval koncepčně odlišný projekt vydaný v lednu roku 1992.“ (s.85)

„Alternativní řešení Balejíkova projektu, neboli druhá varianta návrhu správní budovy, bylo počátkem července investorem odmítnuto (obr. 5). Nezbytná potřeba brzké realizace budovy neumožňovala pozastavit stavební činnost a počkat na novou urbanistickou studii, či na její rámcové podmínky. Okresní ředitelství ČSD a SVŽP bylo víceméně nuceno obnovit existující původní záměr s již uděleným stavebním povolením a středisku 6 zadalo dotvoření, resp. aktualizaci projektu.... Aktualizace projektové dokumentace připadla zpět týmu Ing. Petra Brýdla a jeho skupině tvořené ještě projektantkou Soňou Poncarovou a kreslířkou Alenou Šrůtkovou. Svou skupinu v průběhu září ještě rozšířil o architektku Alenu Šrámkovou a její kolegyni architektku Hanu Kačírkovou. ... Petr Brýdl prý promýšlel už u původního řešení trojplášťovou variantu, ale v té době mu nebylo vyhověno. Na konci července předložil návrh na opláštění budovy prefabrikovanými sendvičovými panely odpovídající tepelným normám s povrchovou úpravou z keramických tvarovek z dílny Prefa Praha, ale bylo mu sděleno, že výrobce Prefa Praha není schopen vyrobit panely tak, aby nebyly patrné spáry mezi panely. Tudiž bylo usouzeno, že nejlepším řešením bude původně zamýšlená skladba – obvodový panel bez povrchové úpravy a tepelný obklad s keramickými tvarovkami by byly zavěšeny na ocelový rastr přikotvený k panelu. V průběhu následujících měsíců vyjednával Petr Brýdl s různými dodavateli keramických výrobků, ovšem dle jeho slov s barevností nesouhlasil tehdy Útvar hlavního architekta. V této souvislosti přizval ke spolupráci architektku Alenu Šrámkovou, jednu z autorů Ústřední hal před historickou budovou ze 70. let. Architektčina role se projevila v celé škále nedorozumění problémů. Dopracovala kompozici obkladu fasád včetně barevnosti v odstínech hnědošedých vápenopiskových cihel a v souhře s černými rámy výplní otvorů, jejichž výtvarné pojednání

doplňuje zalamování okenních ostění a parapetů či osazení markýz nad vchody v přízemí (obr. 48 a 49 v kapitole Stavební historie). Tyto zásahy pak usnadnily vyjednávání s Útvarem o podobě fasády, který měl námitky k členění čel, na něž si přál možnost umístit reklamní sdělení. (Útvar konstatoval, že k předloženému návrhu nemá žádné připomínky...“ (s.11 a 12).

„Realizovaná stavba je tak v konstrukční a dispoziční struktuře, vnitřní organizaci a dislokaci přesně naplánovaných provozů stavbou ze sklonku socialistické éry.“ (s. 85)

„Fasádní plášť nové provozní budovy je tak neopomenutelnou, byť nepříliš známou a nijak klíčovou realizací Aleny Šrámkové, která si jistě zasluhuje pozornost, ačkoliv jde jinak o stavbu velmi utilitární, jejíž architektonické hodnoty jsou kromě brilantní úpravy fasádního pláště jen zcela průměrné.“ (s. 12)

„... Vnější vrstva třívrstvého obvodového pláště, tvořená 15 cm příčkou vyzděnou z cihel na výšku 4 podlaží, musela být k nosné vnitřní části pláště, tvořené železobetonovými prefabrikáty, resp. v přízemí cihelnými kvádry, přichycena promyšleným systémem kotevních konzol a kotev, skrytých uvnitř zdiva v cementové maltě. Provedení kotevního systému, navrženého Ing. Brýdlem jako součást jeho vlastního řešení trojvrstvého obvodového pláště, je patrné z prováděcího projektu stavby datovaného lednem 1993 a publikovaná v obrazové části této kapitoly. V rovině nadpraží všech otvorů je vyznačena dilatační spára, jejíž na fasádě v nadpraží špalet viditelnou součástí jsou ocelové desky nesoucí cihelnou přízdívku (ocelové prvky ve vnější vyzděné vrstvě pláště mají v nadpraží špalet nosnou funkci překladů). Svislé dilatační spáry se na fasádě projevují zřetelnější spárou mezi cihlami, které zde nemohly být vzájemně spojeny cementovou maltou.“ ... Originální podobu vnější vrstvy obvodového pláště však dodalo až provedení detailů režného zdiva. Precizně provedený spárořez režného zdiva ozvláštňují okosená nároží, sestavená z cihel, jejichž rohové části byly s vysokou mírou přesnosti seříznuty pod úhlem 45°. Kromě svislých bočních stran nik všech otvorů na průčelí jsou okoseny také parapety, vyzděné ze svisle položených, zčásti seříznutých cihel. Ukončením cihelné přízdívky v nárožích budovy současně s tepelnou izolací byl vytvořen zdařilý detail zdvojeného nároží, které bylo v patrech okoseno shodně s ostěním oken. Z projektové dokumentace je patrné, že návrh architektky Šrámkové původně předpokládal provedení zakončení cihelné přízdívky v atice čtvrtkruhovým zaoblením horního líce zdiva, které se však nepodařilo realizovat asi z důvodu technické neproveditelnosti. Zešíkmení atiky tak bylo provedeno prostřednictvím několika stupňovitě ustupujících horních řad cihel. Tento při realizaci stavby poněkud odbytý detail se během již více než čtvrtstoletí trvající existence budovy ukázal (jakožto jediná část cihelného obvodového pláště) z hlediska trvanlivosti problematický, materiál ustupujících horních řad cihel je znatelně narušován působením povětrnostních vlivů.“ (s. 86)

„Svým řešením z důvodu své funkce a vazby na nádražní provoz nicméně zůstala postavená budova izolovanou stavbou uvnitř železničního území, obklopenou pozemky železničního určení bez vazby uliční fronty a jinak tomu v kontextu dobového práva, územně plánovací dokumentace a vlastnických vztahů stěží mohlo být.“ (s. 205)

„Podíl Aleny Šrámkové na celkové podobě budovy můžeme po vyhodnocení všech archivních podkladů dnes s jistotou upřesnit či rekonstruovat. Nejedná se o otázku nevýznamnou. Účast renomované architektky nelze pominout, neboť její návrhy úprav fasádního pláště zcela pozměnily vnější architektonický výraz návrhu a z utilitární provozní stavby učinily budovu, která bývá vnímána jako architektonické dílo. Na druhou stranu je z objektivních důvodů správné vyhnout se projekci obecné kvality díla Aleny Šrámkové na celou stavbu a na části, které neřešila, neboť takový přístup neodpovídá historické pravdě a vrhá světlo autorčiny invence i na části stavby, kam nedopadlo. Architektka přichází do týmu v září 1992 až v situaci, kdy se ukázalo, že nelze budovu sestavit z panelů s keramickým obkladem. Architektka tedy byla povolána v nouzi, nicméně právě tato situace umožnila řešení fasádního pláště s přízdívkou. Podíl architektky Šrámkové na dispozičním a koncepčním řešení vnitřní struktury budovy na základě archivní

dokumentace, publikovaných prací i pamětnických vzpomínek můžeme s jistotou vyloučit. Racionalita dispozice běžných podlaží působí v půdorysech elegantně, je však výsledkem racionálního uchopení provozního zadání projektujícími inženýry, ovládajícími dobře typový montovaný železobetonový skelet, který dokázali přizpůsobit konkrétní dispozici. V reálném prostoru v konkrétním materiálovém provedení jsou tyto kvality – na rozdíl od fasádního pláště – nevýrazné. Spolehlivě lze doložit, jak se paní architektka podílela na architektonickém řešení fasád. I zde však byl její úkol omezen schváleným projektem, dispozice definovala pozice a dle všeho i tvary okenních a v přízemí dveřních otvorů. Proporční řešení fasády – pokud bychom si pro účel této úvahy odmysleli fasádní obklad – tak pochází rovněž z původního projektu. Vlastní konstrukční řešení fasádního pláště sestávající z panelové stěny, vrstvy izolace a kotveného fasádního obkladu je originálním technickým řešením inženýra Petra Brýdla. Bylo obsaženo již v původním návrhu.“ (s. 205)

II/ SHRNUTÍ VYJÁDŘENÍ ÚČASTNÍKA ŘÍZENÍ

Účastník řízení se domnívá, že ve věci argumentoval již dostatečně a přechází k závěrečnému shrnutí. Účastník řízení má za to, že prokázal, že vyjádření NPÚ v rámci zákonem mu stanovených povinností ve skutečnosti neposoudilo projednávanou věc z pohledu odborné složky státní památkové péče adekvátně a věcně zcela správně, ale posoudilo ji příliš tvrdě a žádost charakterizovalo neodůvodněně jako rozpornou vzhledem k chráněným kulturně historickým hodnotám dané památkové zóny. Účastník řízení si je vědom toho, že správním orgánům budou tyto skutečnosti ze spisové dokumentace i z jeho vlastní správní praxe zřejmé, nicméně je pro úplnost připomíná. Účastník řízení upozorňuje rovněž, že návrh byl kladně posouzen poradním orgánem OPP HMP – Sborem expertů na jeho zasedání dne 2. 3. 2023, v zápisu z jednání je obsažena i argumentace ve prospěch navrženého řešení, kterou správní orgán jistě využije a účastník řízení nepovažuje za vhodné z ní citovat, neboť se jedná o důkaz poskytnutý nezávislou stranou.

Účastník řízení na tomto místě chce vyzvednout také klady předkládaného návrhu a svého přístupu. Provozní budova Českých drah vznikla jako stavebně-konstrukčně typová vícefunkční stavba, určená pro různé speciální potřeby provozu Českých drah. Z hlediska potřeb dnešní železnice je stavbou zastaralou a nevyhovující, což bylo i důvodem skutečnosti, že byla prodána jinému vlastníku, spolus pozemky, analogicky jako tomu bylo dříve u zbytných objektů a pozemků, na jejichž místě vznikla ve vyjádření účastníka vícekrát zmiňovaná novodobá zástavba při Italské ulici. Budova má specifickou dispoziční strukturu včetně celoplošně zastavěného přízemí a nevyhovuje dnešním provozním ani energetickým nárokům. Dosloužilou budovu technického určení nelze natrvalo uchovávat pro existenci dílčích kulturních hodnot. Účast architektky Aleny Šrámkové i zvolený materiál a tvarování fasádního pláště nepochybně jsou hodnotou, avšak pouze dílčí. Stavba se nenachází na území Památkové rezervace v hlavním městě Praze, kde by ve smyslu znění nařízení vlády č. 66/1971 Sb., jímž byla ustanovena, mohla být taková dílčí hodnota teoreticky důvodem k jejímu zachování. Intervence architektonické osobnosti do vzhledu fasádního pláště nezakládá důvod pro uchování celé stavby nevyhovující již ani minulému ani současnému vlastníku. Odstraněním stavby se otevírá v souladu se změnou územního plánu cesta k urbanizaci severní části železniční stanice Praha-Hlavní nádraží, která je zcela v logice současného vývoje územně plánovací dokumentace a zástavby, jež cíleně směřují k využití zbytných železničních ploch a památkově nechráněných staveb na nich se nalézajících novou zástavbou. Ze všech výše uvedených důvodů má účastník řízení za to, že doložil, návrhem samotným a vlastní argumentací, že žádost odpovídá parametrům plošné památkové ochrany v rámci dotčené památkové zóny i ochranného pásma Památkové rezervace v hlavním městě Praze...

Dne 09.06.2023 žadatel doplnil nejen podklady k úplnému posouzení žádosti (viz výčet výše) ale i „Doplnění vyjádření účastníka řízení ze dne 12.02.2023 k záměru demolice provozní budovy, kde definuje lokální a urbanistické synergie návrhu, cit.:

„Navržená stavba se nachází na území dosud neurbanizovaném ve smyslu tradičního městského urbanismu, jedná se o odlehlý okraj bývalého železničního území, který ovšem přiléhá k urbanisticky významné křižovatce Seifertova — Italská — Řehořova, na spojnici historických měst Vinohrad a Žižkova. Území je z hlediska historického urbanismu i prostorové morfologie velmi heterogenní, složité a neukončené. Severní stranu Seifertovy ulice tvoří pravidelná městská bloková zástavba ze sklonku rakousko-uherské monarchie s pevně vymezenou uliční čarou. V kvadrantu mezi Italskou a Seifertovou ulicí se nachází zástavba volných monobloků z prvorepublikového období, kde je nejvýznamnější stavbou budova bývalého Všeobecného penzijního ústavu, který na uliční čáry navazuje jen částí hmot, jinak se jedná o solitérní stavbu volně vloženou do otevřeného městského prostoru. Zástavbu při Italské ulici tvoří nespojitě recentní administrativní budovy, které částečně drží uliční čáru Italské ulice. Existující urbanistický řád v lokalitě je proto neurčitý...“

Uplatněné námítky MHMP OPP akceptuje, vyjma části doplnění námitek, které se obsahově váží k návrhu novostavby, která není předmětem tohoto správního spisu, z tohoto důvodu je zde MHMP OPP necituje. Ve věci studie novostavby na místě odstraňované stavby vede MHMP OPP samostatný správní spis pod sp. zn. S-MHMP 433149/2023 a bude o něm rozhodnuto samostatně. K části textu písemného vyjádření odborné organizace, kde je obsažena zmínka o projednání návrhu demolice v poradním orgánu generální ředitelky NPÚ, Komisi pro ochranu památkového fondu vzniklého ve druhé polovině 20. století, která s návrhem nesouhlasí, MHMP OPP nepřihlíží, neboť mu není znám záznam z tohoto projednání, ani žádné vysvětlující odůvodnění. MHMP OPP k výroku písemného vyjádření NPÚ ÚOP PR nepřihlédl a uvádí, že písemné vyjádření Národního památkového ústavu je ve smyslu ustanovení § 14 odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, obligatorním podkladem pro vydání závazného stanoviska MHMP OPP, ovšem v tom smyslu, že musí být součástí spisu jako důkaz. MHMP OPP s ním nakládá jako s jakýmkoliv jiným podkladem pro rozhodnutí a není vázán závěry, které vyslovil NPÚ ÚOP PR ve svém písemném vyjádření. Tato skutečnost vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů. Podle této zásady hodnotí MHMP OPP důkazy podle své úvahy, tedy na základě správního uvážení. Správní uvážení není však neomezenou úvahou a MHMP OPP si tedy nemůže počínat zcela libovolně. MHMP OPP si musí opatřovat důkazy pro rozhodnutí, z těchto vyvodit skutková a právní zjištění a poté volným správním uvážením, ovšem při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon a předpisy vydané k jeho provedení stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k rozhodnutí. K odůvodnění svého názoru v souvislosti s výše uvedeným MHMP OPP uvádí svou úvahu.

MHMP OPP posoudil navržené práce se znalostí historických a architektonických hodnot stavby a urbanistických konsekvencí v řešeném místě. Dále MHMP OPP místo záměru fyzicky navštívil a stav budovy i jejího okolí je mu tedy dobře znám z autopsie.

MHMP OPP, stejně jako NPÚ ÚOP PR, dbá na uchování urbanistické struktury místa, stejně tak i na uchování hodnot památkové zóny Vinohrady, Žižkov, (Vršovice). Text písemného vyjádření zevrubně tyto hodnoty popisuje, ovšem v obecné rovině. To, že je budova součástí nejdůležitější pražské železniční stanice je fakt, jako provozní budova této stanice byla i budována, a to mimo střešní výpravní budovu v okrajové severovýchodní části plochy žst. Stavba není součástí žádného urbanisticky komponovaného celku, protože tělesa dráhy a drážní stavby v místě byly řešeny jako funkční technické stavby a v minulosti byly dle potřeby stavěny, stavebně upravovány a demolovány, viz zevrubný popis SHP a kupř. názorně viz obrazová příloha str. 57-61 SHP, kde je zachycen stav s těmito dnes již neexistujícími budovami. Výjimkou jsou historická Fantova

budova s odjezdovými halami a sousední budova bývalé pošty, které jsou jediným dochovaným reliktem výstavby z počátku 20. století v žst. V tomto bodě MHMP OPP tedy nespátřuje žádný architektonický či urbanistický koncept, do kterého by provozní budova zapadala. Stejně tak byly odstraněny i stavby depa a točny na jejichž místě byla vybudována nyní řešená provozní budova. Tedy ani v době vzniku, resp. době dokončení stavby nelze v širším slova smyslu hovořit o stavebním urbanismu žst. Praha hl. n.

Vnitřní prostor (plochy) žst. Praha hl. n. nebyl nikdy řešen jako nedílná součást urbanismu okolních čtvrtí Vinohrad či Žižkova a provoz a stavební akce dráhy byly vždy autonomní od soudobého městského plánování, což je dáno specifickými potřebami železničního provozu a o čemž svědčí i řešená recentní provozní budova, která je od sousední ulice Seifertova oddělena vysokou železobetonovou stěnou. Právě tato stěna znemožňuje i její organické a funkční začlenění do živého organismu městského parteru. Pozice budovy byla vybrána zcela účelově i vzhledem k přístupu k autovlaku, který zde stále funguje a dále se jedná o jediné možné místo vjezdu do prostoru železniční stanice pro složky záchranného systému k vinohradským tunelům, resp. severním kolejistům žst. Stávající stav okolí budovy umístěné blízko k tratím i k tělesu magistrály MHMP OPP ponechává bez komentáře.

S tvrzením odborné organizace, že toto území tvoří základní koncepci městského půdorysu Vinohrad a Žižkova se tedy MHMP OPP neztotožnil, koncepce těchto dnes městských čtvrtí nebyla vázána na železniční stanici, pouze jí byla ovlivněna ve styčných částech a urbanismu těchto území byl dle možností utvářen pravidelně a ve vazbě na morfologii terénu a stávajících či nových potřebných komunikačních tras.

Území žst. vznikalo historicky za hradbami Prahy a stávající svahování terénu je druhotné a umělé, kdy pro platformu kolejistů došlo k odtěžení velké části úpatí „Vinohradského“ kopce, reziduem této terénní vlny je i samotné vyústění vinohradských tunelů. K urbanismu místa se obsáhle vyjadřují i námitky žadatele viz výše, čerpající historická fakta z doloženého SHP. Na text a obrazové přílohy SHP zde MHMP OPP plně odkazuje.

To, že budova nebrání průhledům na závěr městské zástavby Žižkova (z logických průhledů Seifertovou ulicí, či z Vinohradské ulice nad tunely, kdy v meziprostoru jsou pouze kolejistě a nástupiště a za budovou jsou viditelné horní části domů) je fakt. V opačném směru, tedy ze Žižkova na Vinohrady, je průhled již nyní omezen právě vlastní hmotou budovy a její vyvýšenou pozicí nad opěrnou železobetonovou stěnou. Při pohledu z frekventované Italské ulice směrem k Žižkovu a dále na Nové Město budova většinou, mimo průhledy mezi novostavbami ve spodní části Italské ulice, viditelná není, a pokud ano, již z výšky běžného chodce svou stávající hmotou zakrývá výhledy části na PPR (dtto z ulice Seifertova). Viditelnost z ulice Španělská je logickým faktem výrazně vyvýšené polohy této ulice, ze které se otevírá volný panoramatický výhled na téměř celé městské jádro. Pohledové vazby v rámci památkové zóny lze vykládat odlišně dle pozice pozorovatele a účelu. Pohledové vazby z pozorovacích bodů z protilehlých kopců na území PPR jsou dány morfologií zvyšujícího se terénu vůči vltavské kotlině a MHMP OPP je nikterak nerozpoukává, MHMP OPP tyto pozorovací body v rámci své praxe využívá také. V daném případě je toto ovšem bezpředmětné, neboť obsahem žádosti je odstranění hmoty, nikoli její adice. Přiměřené hmotové řešení budovy jako takové MHMP OPP neupírá, jedná se o stavebně stavebný kompaktní blok o pěti podlažích, z nichž čtyři jsou nadzemní. Souhrnně tedy MHMP OPP konstatuje, že o vhodnosti stavby v území, z hlediska stávající i historické urbanistické struktury, lze pochybovat, resp. ji vyvrátit, budova byla vystavěna mimo kontext dochovaných hmot (budov) železniční stanice i mimo kontext tehdejší okolní zástavby (uliční a stavební čára) a jako veřejně nepřístupná.

Výškově je stavba vůči svému okolí nerušivá a výrazově se váže k modernistickému proudu stavební produkce konce 20. století, ke genezi projektu viz SHP. Hmotové a formální řešení je bližší k novostavbám projektu Churchill při ulici Italská realizovaným v minulých letech výše na

terénu podél ulice Italská než k protilehlé historické uliční frontě eklektické zástavby Žižkova v ulici Seifertova, což je logické i dobou vzniku.

K historickému vývoji stavby a jejím hodnotám MHMP OPP uvádí, že předmětná stavba bez č. p a č. ev. byla zamýšlena již od konce 80. let 20. století, tedy v době, kdy území ještě nebylo prohlášeno památkovou zónou (od roku 1993) a kolaudována byla v roce 1995. Stavba se nikterak vhodně nezačleňuje do okolního prostředí dnešní památkové zóny v části Vinohrad a sousedního Žižkova. Návrh budovy jako celku včetně kotevního systému fasády je dílem Ing. Petra Brýdla. Jedinou přidanou hodnotou stavby, kromě její dispoziční funkčnosti a uměřeného objemu, což bylo dáno provozními nároky zadání a dobou a podmínkami vzniku, je zpracování návrhu obkladu fasády od arch. Aleny Šrámkové, která byla přizvána ve fázi dokončovacích prací, a to pouze k návrhu pláště fasády, což ve svém textu uvádí i odborná organizace. MHMP OPP přínos autorky návrhu nikterak nesnižuje, pouze akcentuje její dílčí roli. Ke konstatování odborné organizace o „*atypičnosti pláště*“ lze diskutovat, cihelné a keramické obklady byly v době vzniku stavby oblíbeným a hojně užívaným motivem pro pláště mnoha novostaveb a pokud by nebyl užit zajímavý detail okosení hran, jednalo by se o prostou fasádu s cihelným obkladem. Původně zamýšlené řešení pláště se sendvičovými panely (růžové barvy) se dodnes dochovalo na fasádách atriav stavby viz fotodokumentace str. 143 SHP. Materiálově i esteticky kvalitní je tedy pouze vnější obvodový plášť, což ve zdůvodnění odborná organizace již neuvádí (v popisu toto uvedeno je). MHMP OPP v popisu geneze návrhu fasády opět odkazuje na obsah SHP i citaci z něj ve výše uvedených námitkách žadatele.

Stavba nadále kapacitně, technicky i environmentálně nedostačuje požadavkům na účelné využití, o čemž svědčí i žádost vlastníka o její demolicí, což ovšem není v zorném úhlu památkové péče, MHMP OPP posuzuje návrh nezávisle a nezaujatě pouze z hlediska památkových hodnot stavby a hodnot území, ve kterém se nachází. Úmluva o ochraně architektonického dědictví Evropy, č. 73/2000 Sb. m. s., zavádí v čl. 11 povinnost smluvních stran, mezi které patří i Česká republika, podporovat využívání chráněných statků s ohledem na potřeby současného života, jakož i adaptaci starých budov pro nové účely, je-li to vhodné, a to při respektování architektonického a historického charakteru dědictví. Dle názoru MHMP OPP neodporuje předložený návrh podmínkám citovaného ustanovení. Přestavba ani adaptace není předmětem podání. Navržená demolice se z hlediska stáří budovy, zvolené utilitární architektonické formy, a především chybějícího urbanismu místa i širší lokality, kde je stavba de facto samostatnou jednotkou a není součástí městské blokové struktury ani žádné urbanistické koncepce žst., kde by se vhodně začleňovala do okolního prostředí památkové zóny, jeví jako možná. Objemovými dimenzemi a tvarem se stavba přibližuje pouze výše na terénu položeným novostavbám Churchill č.p. 2581 a č.p. 2584. Panorama památkové zóny, blízké ani dálkové pohledy nebudou odstraněním stavby narušeny. Hodnotné historické prostory ani výzdoba či umělecké řemeslo se v interiéru budovy nenachází, interiéry jsou řešeny čistě utilitárně a ani NPÚ ÚOP PR se k nim v popisu stavby blíže nevyjádřil. Plášť budovy je proveden řemeslně zručně se zajímavým detailem okosení hran obkladu, vše dle návrhu arch. Šrámkové, ale to, že byl užit kvalitní materiál a zajímavý detail, byť za přispění úspěšné architektky, nejsou stěžejní atributy stavby. Hmota a forma budovy jsou uměřené svému okolí, tento fakt ovšem nevyvažuje to, že zbylá část stavby byla realizována v nedávné době v pragmatickém duchu zamýšlené čistě provozní funkce a vyjma vnější části fasády je stavba bez výrazných památkových hodnot. Vnitřní fasády tyto hodnoty zcela postrádají a ve všech fasádách byla již projektována, a i nadále jsou plastová okna.

Ve věci vyhodnocení hodnot v intencích hodnocení kulturní památky, které uvádí odborná organizace, MHMP OPP přihlédl k argumentaci žadatele viz výše citovaný text námitek a s názorem žadatele se MHMP OPP ztotožnil. Daná stavba nemá parametry na statut vyšší památkové ochrany. To, že je v dálkových pohledech a průhledech nerušivá a na jedné z jejích částí se podílela významná architektka neznamená, že nutné budovu v místě konzervovat.

Hodnoty interiérů jsou z hlediska památkové péče pominutelné (dveře z listovaného papíru a plechu, svařovaná železná zábradlí, plastová okna, typové dlažby). V současné době se jedná o veřejnosti neprostopnou část území nádražní plochy s neútesným parterem orientovaným do ulice Seifertova, která postrádá přidané hodnoty městského urbanismu i širšího společenského využití (do prostoru žst. nelze z bezpečnostních důvodů umožnit neřízený přístup veřejnosti).

Stran odstranění staveb, které jsou součástí železničních areálů na území hlavního města Prahy, nejsou prohlášenými kulturními památkami a nevykazují ani další hodnoty, které by vedly k nutnosti jejich zachování z hlediska památkové péče, existují z nedávné doby analogické precedenty, o něž je možné rozhodovací praxi MHMP OPP opřít. Jedná se zejména o stavby v území blízkého areálu Masarykova nádraží: o již realizovanou dostavbu jižní části ulice Na Florenci dle projektu Zaha Hadid Architects, nebo o rovněž místně blízkou a již realizovanou dostavbu severního úseku Hyberské ulice dle projektu od studia Schindler Seko architects. V těchto případech demolice starších drážních staveb se navíc jednalo o stavby nacházející se přímo na území PPR, nikoli památkové zóny.

MHMP OPP u předmětného návrhu neshledal zásadní důvody, pro které by nemohl být akceptovatelný, prostředí památkové zóny nebude navrženým zásahem negativně dotčeno, stejně tak ani ochranné pásmo PPR, na které obsáhle odkazuje text písemného vyjádření NPÚ ÚOP PR. K navazujícím terénním úpravám, demolici ŽB opěrné stěny do ulice Seifertova, demontáži kolejí a technické infrastruktury se odborná organizace, mimo výčet v předmětu žádosti, dále v textu odůvodnění nevyjadřuje vůbec. Dle názoru MHMP OPP je provedení této části prací z hlediska památkové péče bezkolizní: konstrukce a prvky nevykazují žádné památkové hodnoty, převýšená ŽB stěna je z pohledu prostupnosti území i pohybu pedantů v ulici Seifertova urbanistickou vadou.

MHMP OPP si za účelem zjištění úplného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a všech okolností důležitých pro ochranu veřejného zájmu (§ 3, § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) vyžádal další důkazy: posouzení nezávislým poradním orgánem MHMP OPP - Sborem expertů pro památkovou péči na jeho zasedání dne péči na jeho 171. zasedání dne 02.03.2023, kdy sbor konstatoval akceptaci návrhu demolice stavby s odůvodněním, cit.: „*Provozní budova ČD z roku 1992 nepředstavuje výjimečnou architekturu, jde o typovou montovanou budovu, která je navíc nevhodně umístěna ve vtahu k okolnímu území, ocenění hodný je pouze plášť od Aleny Šrámkové.*“ Sbor dále akceptoval i studii novostavby administrativní budovy s obchodním parterem v daném místě (návrh je řešen samostatným podáním vedeným pod sp. zn. S-MHMP 433149/2023 a bude k němu vydáno samostatné závazné stanovisko).

Dále bylo MHMP OPP bylo dne 27. 01. 2023 doručeno vyjádření Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy (dále jen IPR) č.j. IPR 18035/22 ze dne 24. 01. 2023, které se obsahově váže k souhlasu s návrhem novostavby v místě, ale konkrétně se zde uvádí, cit.: „*Dle platného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy je záměr situován v území, pro které je aktuálně pořizována změna Z3535/28, vymezující řešené území jako zastavitelnou rozvojovou plochu SV (všeobecně smíšenou) s kódem míry využití S a s individuálně stanovenými koeficienty podlažních ploch KPP=3,12 a zeleně KZ=0. Při výměře zastavitelné plochy 9041 m² je maximální přípustná výměra hrubých podlažních ploch umístěného záměru HPP=28 183 m². Tato změna dále od odvozeného výkresu č. 5 – Doprava umísťuje v místě stávajícího autovlaku bodovou značku „železniční zastávka“ z důvodu jeho územní stabilizace.*“ Dále mj. IPR požaduje budoucí záměr novostavby koordinovat s *Koncepční studií rekonstrukce Seifertovy ulice*, (ARCHUM architekti s.r.o.), která je pilotním projektem *Adaptační strategie hl. m. Prahy na klimatickou změnu*, schváleným usnesením Rady hl. m. Prahy č. 1723 ze dne 18.07.2017. Z výše uvedeného je tedy zjevné, že ani IPR nemá námitek k odstranění stávající stavby ani převýšené železobetonové stěny

do ulice Seifertova (náhradou za novou stavbu a IPR predikuje celkovou revitalizací plochy nádraží a navazující ulice Seifertova dotčenou výše uvedenou navrženou změnou územního plánu i koncepční studie). Zde MHMP OPP upozorňuje, že změna Z3535/28 je v neukončeném schvalovacím procesu a MHMP OPP se vyjadřuje pouze k obsahu žádosti, tedy k demolici stavby, resp. staveb, nikoli k předmětné změně či koncepční studii, která je MHMP OPP i NPÚ ÚOP PR (dle znalosti MHMP OPP) známa a je s ní operováno při všech úpravách větších stavebních záměrů v území.

S výše uvedeným nezávislým názorem poradního orgánu MHMP OPP – Sboru expertů na demolici stavby (a následnou revitalizaci území spojenou se změnou využití novou stavbou, v intencích vyjádření IPR, která ovšem není předmětem řešeného podání, proto se k ní zde MHMP OPP nevyjadřuje) se MHMP OPP ztotožňuje.

Vzhledem k tomu, že bylo doloženo velmi obsáhlé SHP včetně archivních rešerší a podrobného urbanistického vývoje místa, fotodokumentace i zaměření stavby a v budově nenachází žádné hodnotné konstrukce uměleckého řemesla vhodné k zachování MHMP OPP nestanovil žádné omezující podmínky k obsahu žádosti.

MHMP OPP, který žádost posoudil, se neztotožnil s písemným vyjádřením NPÚ ÚOP PR s tím, že provedení prací, uvedených v předloženém návrhu, je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné bez podmínek.

Nemovitosti stavba bez č. p. a č. ev. na parc. č. 4372/22 a parc. č. 4372/1, 4372/26, 4372/27, 4372/38, 4372/39, 4372/54, 4372/59, 4375, 4377/5, 4377/6, 4372/36, 4378/5, 4378/6, 3479/5, k. ú. Vinohrady, Praha 2, se nachází v památkové zóně Vinohrady, Žižkov, Vršovice, prohlášené vyhláškou hl. m. Prahy č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, o prohlášení částí území hl. m. Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany (dále jen vyhláška).

Dle čl. 2 vyhlášky je posláním památkových zón zachovat a trvale chránit kulturně-historické a urbanisticko-architektonické hodnoty vybraných částí území hlavního města Prahy, aby jako organická součást životního prostředí sloužily kulturním, výchovným, společenským a hospodářským potřebám společnosti.

Předmětem ochrany v památkových zónách dle čl. 3 vyhlášky jsou v tomto případě: a) historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotná skladba, b) urbanistická struktura, charakter objektů a pozemků, architektura objektů a jejich exteriéry, veřejné interiéry včetně řemeslných a uměleckořemeslných prvků, d) panorama památkových zón s hlavními dominantami v blízkých a dálkových pohledech.

Pro zabezpečení ochrany a regenerace památkových zón se dle čl. 4 vyhlášky stanoví tyto podmínky pro stavební a další činnost: b) využití prostorů, ploch, území a staveb v památkových zónách musí být v souladu s jejich charakterem, architekturou, kulturní hodnotou, kapacitními a technickými možnostmi, c) veškeré úpravy prostorů, ploch, území a staveb musí směřovat k jejich estetickému, funkčnímu, technickému, kulturnímu a společenskému zhodnocení s ohledem na charakter památkových zón.

V daném případě je předmětem ochrany urbanismus dané části památkové zóny a architektonické ztvárnění exteriéru budovy.

Dotčené plochy leží i v území, které je součástí ochranného pásma památkové rezervace v hl. m. Praze (dále jen OP PPR), vyhlášeného rozhodnutím bývalého odboru kultury NV hl. m. Prahy čj. Kul/5-932/81 ze dne 19. 5. 1981 a jeho doplňkem ze dne 9. 7. 1981, kterými se určuje ochranné

pásmo a podmínky pro činnost v něm. OP PPR představuje zároveň ochranné pásmo (v terminologii světového dědictví tzv. nárazníkovou zónu - buffer zone) světové památky, Historického centra Prahy, zapsaného na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO v roce 1992 (dále jen PPR).

Území Vinohrad bylo historickým předpolím Prahy s několika usedlostmi za hradbami. V roce 1843 byl Vinohradům udělen statut obce, která byla následně v roce 1875 rozdělena na dvě samostatné katastrální části Vinohrady a Žižkov. Po zboření hradeb v roce 1866 se započalo s rozsáhlejší městskou výstavbou k čemuž se váže i systematickým rozvoj železniční dopravy v místě. Nádraží (dnešní Železniční stanice Praha hl. nádraží) je v provozu od 14. prosince 1871, kdy z něj byl zahájen železniční provoz Dráhy císaře Františka Josefa. Výstavba Vinohradského železničního tunelu byla započata k rokům 1869-71, roku 1872 byla vybudována budova dnes již neexistující budova nádraží Františka Josefa od arch. Ullmana a Barvítia, kterou v letech 1901-1909 nahradila dnešní secesní budova od arch. Fanty. Na samostatné stanici byla v prostoru nádraží ukončena i samostatná Turnovsko-kralupsko-pražská dráha a roku 1872 zde byla zprovozněna i Pražská spojovací dráha v trase Smíchov – Praha (dnešní žst Praha hl. n.) – Hrabovka. Nádraží následně splynula. V roce 1892 došlo pro nedostatečnost kapacit k rozšíření na 18 kolejí. Podél severní linie kolejíště byly umístěny drobné provozní stavby, které byly postupně demolovány a s rozvojem železnice nahrazeny novými kolejemi. Mezi lety 1988-95 probíhaly plošné demolice technických objektů a rozšíření o nástupišť č. 5-7, v této době vznikla i návrh a stavba žádostí dotčené provozní budovy.

MHMP OPP k bližšímu vývoji urbanismu a historie místa, stejně tak i k vývoji projektu řešené stavby plně odkazuje na příložený SHP, z něhož je obsírně citováno i účastníkem řízení ve výše uvedených námítkách četně geneze variant projektu.

Jak je uvedeno v písemném vyjádření odborné organizace, cit.: *„Provozní budova Českých drah byla postavena v letech 1993 - 1995 přibližně v místě bývalého depa a točny podle projektu SÚDOP Praha skupiny Ing. Petra Brýdla. Provedení kotevního systému třívrstvého obvodového pláště navrhl Ing. Brýdl jako součást vlastního návrhu. Autorkou vnější vrstvy obvodového pláště z režného zdiva je Prof. Ing. akad. arch. Alena Šrámková.... Objekt a přilehlé zpevněné plochy se nacházejí mezi ulicí Seifertova, kolejíštěm Hlavního nádraží a provozní komunikací SŽ pro záchranné složky pro příjezd k Vinohradským tunelům. Dotčený objekt je volně stojící obklopený zpevněnou plochou. Úroveň přízemí budovy je cca na úrovni kolejíště Hlavního nádraží, tzn. je výrazně výše než klesající niveleta Seifertovy ulice. Výškový rozdíl mezi úrovní chodníku v Seifertově ulici a úrovní zpevněných ploch okolo budovy určené k demolici je vyrovnán betonovou opěrnou stěnou s pletivovým oplocením na vrcholu, která je součástí rozsahu konstrukcí určených k odstranění. Příjezd k objektu je z ulice Seifertova. Pod opěrnou stěnou se nachází pás zeleně se stromořadím...“* S výše uvedeným popisem odborné organizace se MHMP OPP ztotožňuje.

Dále MHMP OPP uvádí, že interiér provozní budovy je řešen čistě účelově, schodiště a dlažby jsou teracové, zábradlí schodišť jsou typová kovová svařovaná s dřevěným madlem, dveře z lisovaného papíru či kovové, jediným ozvláštňujícím prvkem je užití červeného laku na výplňových prvcích, okna byla plastová a plastová jsou i po nedávné plošné výměně.

Budova je využívána jako provozní zázemí dráhy (kanceláře, ubytovna, dílny a sklady etc.) na zpevněném terénu je parkoviště zaměstnanců a komunikační plocha areálu žst. Praha hl. n.

MHMP OPP posoudil návrh demolice stavby jako akceptovatelný z důvodu neshledání stěžejních památkových hodnot k zachování. Stavba, vyjma zajímavého řešení detailu vnějšího obvodového pláště, nevykazuje žádné atributy odůvodňující její nutné setrvání v místě. Hodnota interiérů je mizivá bez hodnotných prvků uměleckého řemesla, veškeré vybavení je typové. MHMP OPP dále u předmětného návrhu neshledal ani z hlediska urbanismu místa žádné zásadní či kladné důvody,

pro které by návrh neměl být akceptovatelný, prostředí památkové zóny nebude navrženým zásahem negativně dotčeno, stejně tak ani ochranné pásmo PPR. Ve věci zevrubného odůvodnění MHMP OPP odkazuje na argumentaci uvedenou výše, a to ve všech bodech od historického vývoj zástavby v místě včetně urbanismu lokality, geneze vzniku projektu i účasti participujících inženýrů a architektů a vyhodnocení stavby jako celku.

Předložený návrh není v rozporu s režimem památkové ochrany stanoveným pro dané území a z hlediska památkové péče je tedy akceptovatelný.

MHMP OPP upozorňuje žadatele, že závazná stanoviska vydaná MHMP OPP jsou platná, pokud se nezmění předmět žádosti a navrhovaných prací. Ke všem novým požadavkům či úpravám řešení a novým skutečnostem zjištěným během stavby si musí vlastník (správce, uživatel) nemovitosti dle § 14 odst. 2 zákona předem vyžádat závazné stanovisko MHMP OPP.

Zamýšlená stavební činnost se má provádět na území s archeologickými nálezy a stavebník má tedy již od doby přípravy stavby oznamovací povinnost dle § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, vůči Archeologickému ústavu. Stavebník je povinen umožnit Archeologickému ústavu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Jeho zajištění je nutno projednat v dostatečném předstihu před zahájením výkopových prací a stavební činnosti.

Podle § 29 odst. 2 písm. b), § 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, § 136 odst. 1 a § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je toto závazné stanovisko úkonem učiněným dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto závaznému stanovisku nelze v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu podat samostatné odvolání, neboť tento úkon není samostatným rozhodnutím. Pokud toto závazné stanovisko znemožňuje vyhovět výše uvedené žádosti, příslušný stavební úřad v souladu s ustanovením § 149 odst. 6 správního řádu nebude provádět další dokazování a žádost zamítne. Až proti rozhodnutí příslušného stavebního úřadu je možné podat odvolání, které umožní, aby bylo v souladu s ustanovením § 149 odst. 7 správního řádu přezkoumáno toto závazné stanovisko.

Mgr. Jiří Skaličský
ředitel odboru

podepsáno elektronicky

Rozdělovník:

I. Doručuje se prostřednictvím datové schránky:

Mgr. Karel Štochl, Dubinská 300, Hostomice, 267 24 Hostomice pod Brdy, idds: a4ec6nr

II. Na vědomí:

Dražní úřad

OVýs ÚMČ Praha 2

NPÚ, územní odborné pracoviště v Praze

III. MHMP OPP - spis